

med andre europæiske lande har Danmark en meget høj ligbrændingsprocent, og procenten er blandt andet højere end procenterne i de andre skandinaviske lande, uagtet der efter disse landes lovgivninger er meget videre adgang til at bestemme ligbrænding end efter den gældende danske lov, jfr. nærmere herom nedenfor.

Ligbrændingsforeningen har samtidig henvist til, at udviklingen stadig er gået i retning af at lette adgangen til at bestemme ligbrænding. Efter den første danske ligbrændingslov af 1. april 1892 krævedes der en testamentarisk bestemmelse fra afdøde om, at han ønskede ligbrænding foretaget, for at dette kunne ske. Efter den følgende lov af 5. marts 1910 var det tilstrækkeligt, at der forelå en skriftlig erklæring underskrevet af afdøde og 2 vitterlighedsvidner. Loven af 1. juli 1923 nedsatte yderligere kravene, således at en simpel skriftlig erklæring fra afdøde om, at han ønskede ligbrænding foretaget, var tilstrækkelig, og endelig anerkender den gældende lov af 14. marts 1931, at også et mundtligt udtalt ønske om ligbrænding er nok, når det kan bevidnes af 2 vidner. Endvidere fastslår loven, at medlemskab af en anerkendt ligbrændingsforening udgør fornøden dokumentation for ønske om ligbrænding.

Specielt med hensyn til spørgsmålet om at lade de nærmeste pårørende træffe bestemmelse om ligbrænding af en afdød slægtning har ligbrændingsforeningen henvist til, at de andre skandinaviske lande gennem en del år har haft sådanne regler, uden at det vides at have medført ulemper eller uheldige følger. Det kan herom oplyses, at ligbrænding efter den norske lov af 3. maj 1913 kan bestemmes af den afdødes nærmeste efterladte over 18 år i følgende orden: ægtefælle, børn, forældre, børnebørn, bedsteforældre og søskende. Ligbrænding må dog ikke finde sted, dersom det vides, at ligbrænding var i strid med den afdødes religiøse overbevisning, eller at det af andre grunde stred mod hans ønske at blive brændt. I Sverige kan ligbrænding ifølge en kongelig kundgørelse af 8. december 1933 ske på grundlag af en erklæring fra den afdødes nærmeste slægtninge eller pårørende om, at han ikke, så vidt dem bekendt, i levende live har udtalt ønske om at blive begravet uden ligbrænding; dog skal der, hvis den afdøde ikke ved dødsfaldet var fyldt 16 år, og ansøgningen om ligbrænding ikke indgives af indehaveren af forældremyndigheden, i stedet medfølge erklæring fra denne om, at han ønsker, at ligbrænding skal finde sted.

Ligbrændingsforeningen har endelig fremhævet, at ligbrænding, når der er let adgang til krematorium, er langt den billigste begravelsesform, og at det må findes rimeligt at tillægge de personer, som skal bekoste begravelsen, en vis bestemmelsesret med hensyn til dennes gennemførelse, når de ikke herved kommer i strid med afdødes ønske. I tilfælde, hvor afdøde skal transporteres til en anden by eller en anden del af landet for at blive begravet der, bliver det økonomiske spørgsmål af særlig vægt, idet transport af lig er særdeles bekostelig, medens den sterile aske kan sendes som postpakke uden større udgift.

Justitsministeriet kan tiltræde, at udviklingen siden 1931 har vist en sådan stigning i interessen for ligbrænding, at der kan være grund til nu at tage den gældende lov op til revision på de ovennævnte punkter, således at man fortsætter den af lovgivningen på dette område hidtil fulgte udvikling og i det hele bringer lovgivningen i bedre overensstemmelse med den, der allerede i mange år har været gældende i de øvrige skandinaviske lande; man har derfor udarbejdet foranstående forslag til lov om ligbrænding.

Lovforslaget er udarbejdet på grundlag af den gældende lov, således at de nye bestemmelser om adgangen for de efterladte og det offentlige til at træffe bestemmelse om ligbrænding er optaget i § 2, stk. 1, punkt 3, 5 og 6. Endvidere er der i § 2, stk. 2, foreslået en ny bestemmelse om, at den, der drager omsorg for en afdøds bisættelse, er pligtig at påse, at ligbrænding finder sted i tilfælde, hvor afdøde inden sin død har tilkendegivet, at han ønsker ligbrænding foretaget, og endelig er der i § 7 foreslået en straffebestemmelse for overtrædelse af de givne bestemmelser.

Over lovforslaget har man indhentet udtalelser fra kirkeministeriet, sundhedsstyrelsen, foreningen af politimestre i Danmark, politidirektøren i København og Københavns magistrat, der alle med undtagelse af kirkeministeriet har tiltrådt forslagens principper. Magistraten har dog henledt opmærksomheden på, at medlemmer af den romersk-katolske kirke iflg. deres kirkes lære ikke må lade sig brænde, og at der også indenfor den danske folkekirke findes kredse, som ud fra religiøse synspunkter er modstandere af ligbrænding; dette har man taget hensyn til ved en ændret udformning af § 2, stk. 1, punkt 3, i forslaget. Kirkeministeriet har efter at have indhentet erklæringer over forslaget fra samtlige biskopper ytret alvorlige be-